

Del Pi al pa

Dc, 20/06/2018 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

En les últimes setmanes s'han produït, que jo sàpiga, dues iniciatives molt interessants en el món catòlic en relació al que a mi, i a molts altres començant pels mateixos [bisbes](#), em sembla que ha de fer l'Església catalana, entesa àmpliament, davant el desafiament que les ferides del recent i fracassat procés independentista ha provocat a la societat catalana. Estic parlant del magnífic document de [conclusions](#) que dues entitats vinculades als jesuïtes (Cristianisme i Justícia, de Barcelona, i EntreParéntesis, de Madrid) acaben de publicar. Han tingut onze dels seus millors cervells dialogant, discutint i acordant i el resultat és magnífic. Us el recomano als uns i als altres. Tant de bo s'estengués en el temps i en l'espai. L'altra iniciativa és la campanya d'E-cristians "[Ara concòrdia](#)", que va culminar amb un bonic [acte](#) a principis de juny.

Es vegin o no, les ferides hi són. D'una banda, les percebem pel dolor, pels dolors. El propi i l'aliè, aquest últim només si obrim una mica els ulls. I el cor. Ens hem fet mal. Els uns sentiran dolor, metafòric o no, pels cops de porra de l'ú d'octubre i la presó provisional pels líders del procés, per exemple, i ho expressen amb un llacet groc i de mil maneres. El altres, per l'intent unilateral d'imposar un estat, per cert, sense les mínimes garanties d'un estat de dret, com es desprèn explícitament de la llei de transitorietat jurídica, per "jugar a póquer" (com ells mateixos reconeixen) amb els ciutadans exposant-los a la inseguretat jurídica (i a les porres), i al menyspreu a la identitat múltiple dels catalans. Ho expressen com poden.

País dividit.

De l'altra, les ferides també les percebem, com a conseqüència, per la fricció entre els subjectes dels dos dolors. L'ús [invasiu](#) de l'espai públic del llacet groc (carrer, platges, mitjans públics, institucions) més enllà fins i tot dels espais de neutralitat és respost amb la indignació més o menys continguda dels que viuen amb l'altre dolor. Els uns fan responsables els altres, i viceversa. La "dimissió" dels polítics ("nosaltres fem el que la gent ens diu") malmet la seva qualitat representativa (en el doble sentit, també el teatral) i aboca als ciutadans a fer la contesa que habitualment deleguem. Com que no és "representativa", fa aflorar tanta "autenticitat", que s'hi pot colar fàcilment la [violència](#). Hi ha el caldo de cultiu i

algun fet que hi apunta. La conseqüència no només és el mal rotllo generalitzat, que ja seria un greu problema (bé, per als que no tenen relacions socials i comunicatives endogàmiques, esclar), sinó que recau en el que n'hem dit els grans consensos bàsics, explícits i implícits, que han forjat la Catalunya democràtica després de Franco. La protecció i normalització del català, la xarxa única escolar a tots els efectes, l'equilibri territorial (consens trencat anteriorment) o un sistema protector del que en podem dir "societat civil", per exemple. Tot sota la premissa de mantenir la unitat civil del poble... perquè els més perspicaços han vist sempre aquí el principal risc amb el qual el catalanisme s'havia d'enfrontar. Més que l'evident "Espanya".

Bé, doncs com deia, si el lloc de l'Església ha de ser el de la [concordia](#), el de revertir aquestes tendències arriscades, el de deixar de tractar les persones com a cartes d'una baralla situant la política al seu lloc, el d'estimar els enemics, el de trobar, en aquest [atzucac](#), l'esclatxa que faci les nostres relacions socials molt més sanes fins i tot que abans del conflicte... potser caldria avaluar tot el que fa l'Església sota aquest criteri, preguntant-nos "això que fem, ¿contribueix a la concòrdia o no?". Si és que sí, endavant. Si no, ja hi ha prou gent disposada a tot el contrari, amb les seves plataformes reivindicatives, no cal afegir-s'hi. No ens toca.

Menys Pi i més pa.

Tot això ve a tomb arran de la pregària, ahir, que va acollir l'església de Santa Maria del Pi, amb la participació de persones d'altres tradicions religioses, a banda de la catòlica. Hi ha una curiosa manera d'entendre el diàleg interreligiós a Catalunya: som capaços de fer coses junts catòlics, jueus, musulmans, protestants... però incapaços de reunir ni que sigui a pregar persones de la mateixa confessió que pensen radicalment diferent en aquest tema, que viuen cadascú amb el seu dolor. Si hi afegim els que veuen el procés com una lluita entre el Bé i el Mal (Junqueras *dixit*), la presència d'alt nivell de les institucions catalanes fent-se la foto, els sacerdots que van recolzar les votacions antidemocràtiques del Parlament els dies 6 i 7 de setembre, els rectors que pengen pancartes o banderes independentistes a les seves (?) esglésies, o les barreges de la retòrica de part (sobre la suposada manca de drets humans, per exemple) amb les tradicions religioses... ¿com creieu que veuen -veiem- els ciutadans, creients o no, tota aquesta moguda? ¿Com us sentiríeu davant una pregària interreligiosa, per exemple, per la unitat d'Espanya i els seus màrtirs? A banda de tranquil·litzar consciències ¿exactament quina utilitat ha tingut, aquest acte? ¿Creieu que els -ens- fa acostar-nos més o ens allunya tanta superioritat moral, tanta coartada espiritual?

Així, ¿ha contribuït aquest acte a la concòrdia contra la divisió que viu Catalunya? Em sembla que la resposta és evident. I que és exactament el que no s'ha de fer. Menys Pi, i més pa. El de l'eucaristia.